

ΠΡΩΤΟΦΥΛΟ
ΤΡΑΠΕΖΑ
Τοκ. Επιστολή
Αρ. Αδείας
01-1323

«Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 734 ●
● ΜΑΪΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

«Δός μοι τουτον τον Ξένον»

Η Κυριακή των Μυροφόρων μās μεταφέρει νοερά στη Μεγάλη Παρασκευή. Ίωσήφ ό από Άριμαθαίας, εύσήμων βουλευτής, ένδιαφέρεται άμεσα για τον «άταφον νεκρόν». Γεννιώνται μερικά έρωτήματα:

— Ποϋ πās έσύ, ώ Ίωσήφ;

— Πηγαίνω στον Πιλάτο.

— Στόν Πιλάτο; Τι νά κάνης; Νά ζητήσης ως βουλευτής χάρι για τον Ίησοϋ; Μά τελείωσε ή ύπόθεσις του Ίησοϋ. Βραδυάζει. Ό ήλιος γέρνει προς τή δύσι. Έγειρε τήν κεφαλήν ό Ίησοϋς. «Έξέπνευσε».

— Ποϋ πās, ώ Ίωσήφ;

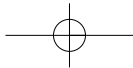
— Πάω στόν Πιλάτο. Θα τολμήσω. Τι έχω νά φοβηθώ; Πάνω από όποιοδήποτε φόβο και σκοπιμότητα είναι ή άγάπη. Και έγώ Τόν αγαπώ τον Ίησοϋ. Δέν μπορώ τή νύκτα νά Τόν αφήσω στό Σταυρό. Ποιός θά φροντίση για τή ταφή; Είναι ξένος. Όλοι Τόν έγκατέλειψαν. Θα πώ στόν Πιλάτο:

«Δός μοι τουτον τον Ξένον, όν ξενίζομαι βλέπειν του θανάτου τό ξένον».

* * *

Άπό τό πραιτώριο του Πιλάτου στό Σταυρό του Γολγοθά, μαζί μέ τον Νικόδημο και τον Ίωσήφ. Βράδυ τής Μεγ. Παρασκευής. Συναισθήματα παλεύουν μέσα τους. Άποκαθλώνουν τό Σώμα. Τό τυλίγουν σε καθαρό σεντόνι. Τό άγκαλιάζουν. Τό άσπάζονται. Τό άρωματίζουν. Και... τό πāνε!

— Ποϋ τό πāτε τό Σώμα; Άν ήταν μόνο δικό Του, θα ήταν έλαφρό. Βάρος δικής Του άμαρτίας δέν έχει. Μά τώρα πώς τό σηκώνετε; Είναι βαρύ. Πάνω σ' αυτό τό Σώμα είναι όλη ή ανθρωπότητα. Πάνω σ' Αυτό τό Σώμα είναι οι

άμαρτίες όλου του κόσμου. Φορτωθήκατε τον «*βαστάζοντα πάντα*», Αυτόν πού είναι «*ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰωάν. α' 29).

— Ποῦ τό πάτε τό Σῶμα; Ὁ Καλός Σαμαρείτης, σήκωσε πάνω του τόν πληγωμένο ὄδοιπόρο. Σεῖς σηκώνετε τώρα τόν πληγωμένο Καλό Σαμαρείτη. Σηκώνετε Σῶμα, «*κατάστικτον τοῖς μώλωψι καὶ πανσθενουργόν*». Σηκώνετε τίς πληγές, πού ἔγιναν οἱ πληγές τῆς δικῆς μας ζωῆς. Τρέχει τό Αἷμα ἀπό τίς πληγές Του. «*Τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν*».

— Ποῦ τό πάτε τό Σῶμα; Πάτε νά Τό τιμῆσετε. Νά Τό ἐνταφιάσετε. Ποτέ σέ κηδεῖα, σέ ἐνταφιασμό, δέν ἦσαν τόσοι λίγοι, ἀλλά καί τόσοι πολλοί.

Οἱ λίγοι: Οἱ δύο ἄνδρες τῆς τόλμης καί τοῦ θάρρους.

Οἱ πολλοί: Οἱ ἄγγελοι. «*Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν Σέ ἐν νεκροῖς λογισθέντα*».

— Ποῦ τό πάτε τό Σῶμα; Γιά νά τό ἀσφαλίσετε μέ τόσο βαρειά πέτρα; Καί οἱ πληρωμένοι ὄπλισμένοι στρατιῶτες τί δουλειά ἔχουν σ' ἐκεῖνο τόν τάφο; Νά φυλάξουν ποιόν; Μήπως τόν Ἥλιο νά ἐμποδίσουν γιά νά μήν ἀνατείλη; Νά μή Τόν κλέψουν;

— Ποιοί; Οἱ μαθητές Του; Αὐτοί εἶναι ἄφαντοι ἀπό τή δειλία τους. Ἄν δύο μαθητές θά μποροῦσαν νά Τόν κλέψουν, ἦσαν ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος. Μά αὐτοί ἐνταφιάζουν τό Σῶμα, δέν κλέβουν τό Σῶμα...

***

Καί ἡ τελική ἐρώτησις:

— Ποῦ τό πάτε τό

Σῶμα; Ἐλάτε ὅσοι ζητᾶτε τήν ἀλήθεια, ὅσοι ἀγαπᾶτε τό πανάγιο Σῶμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐλάτε νά μάθετε:

— Τό πάμε στόν προθάλαμο τῆς Ἀναστάσεως. Τό πάμε ὄχι σέ τάφο φθορᾶς καί νέκρας. Τό πάμε στήν ἀγκαλιά τῆς Ἀναστάσεως!

— Καί σεῖς, οἱ Μυροφόρες γυναῖκες πού πάτε τή ροδαυγή τῆς πρώτης Κυριακῆς; Τί ψάχνετε νά βρῆτε; Τό Σῶμα τό νεκρό; «*Τί ζητεῖτε τόν Ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν*»; Ποῦ πάτε, καλές μας ψυχές;

— ΣΤΟΠ! Ἀγγελικό τό ΣΤΟΠ! «*Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον ἠγέρθη ἶδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν*»!

***

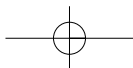
— Ἄνθρωποι τῆς γῆς! Ποῦ πάτε; Ἀκούστε τόν Ἄγγελο τῆς Ἀναστάσεως: Ἀνέστη ὁ Κύριος.

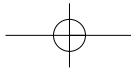
Καί ὄλοι ἐσεῖς, καί ἐγώ μαζί, ποῦ πάμε;

Πάμε νά συναντήσουμε τήν Ἀνάστασι. Πάμε νά φέρουμε τήν ἀνοιξι.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δ. Γ. Α.

Υποταγή του Υιού στον Πατέρα (Α' Κορ. ιε' 27-28)

Ολα είναι κατώτερα του Υιού. Δεν υπάρχει δύναμις, πού νά μπορῆ νά καταλύση τή βασιλεία του Χριστού, τήν Ἐκκλησία. «Καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 101' 18).

- Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε νά εἶναι κυρίαρχος τῆς φύσεως. Στόν 8ο Ψαλμό, πού εἶναι ὁ ὕμνος τοῦ ἀνθρώπου, ἐξυμνεῖται ἡ κυριαρχία του πάνω σ' ὅλη τήν κτίσι: «Κατέστησας αὐτόν ἐπί τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ» (Ψαλμ. ν' 7).

- Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἀπό βασιλιάς, ἔγινε αἰχμάλωτος. Καί ἔρχεται ὁ **Θεάνθρωπος**, γιά νά ἐπαναφέρῃ τόν ἄνθρωπο στή θέσι τοῦ «κυρίου». Ἔνας εἶναι ὁ Κύριος. «Εἶς Ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός». Ἀλλά στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου ἀποκαθίσταται ἡ κυριαρχία τοῦ ἀνθρώπου, τό πεσμένο του κῦρος.

- Τό Ψαλμικό χωρίο γιά τόν ἄνθρωπο ὁ ἀπόστολος Παῦλος τό ἐφαρμόζει στόν Θεάνθρωπο. Μιλáει γιά τήν μέχρι τή συντέλεια τοῦ κόσμου ὑποταγή στό Χριστό καί τή δική Του **ὑποταγή μετά τή δευτέρα παρουσία**. «Πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὅταν δὲ εἶπῃ ὅτι πάντα ὑποιέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα. Ὅταν δὲ ὑποταγῆ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ Υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ἢ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν» (στ. 27-28). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὅπως διακηρύττει ἡ Γραφή, τὰ πάντα ὑπέταξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια Του, δηλαδή τὰ πάντα ὁ Θεὸς Πατέρας ὑπέτα-

ξε στόν Χριστό. Ἀλλ' ὅταν λέγῃ, ὅτι τὰ πάντα ἔχουν ὑποταχθῆ, εἶναι φανερό, ὅτι ἐξαιρεῖται ἐκεῖνος, πού ὑπέταξε σ' αὐτόν τὰ πάντα. Ὁ Θεός, δηλαδή, ὑποτάσσει στό Χριστό τὰ πάντα, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός **ὑποτάσσει** στόν ἑαυτὸ του τὰ πάντα ὡς βασιλεὺς Μεσσίας καί ὡς Θεάνθρωπος. Ὅταν δὲ ὑποταθοῦν σ' αὐτόν τὰ πάντα, τότε καί ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς θά ὑποταχθῆ (ὡς ἄνθρωπος) σ' Ἐκεῖνον, πού ὑπέταξε σ' αὐτόν τὰ πάντα, καί ἔτσι ὁ Θεός θά εἶναι τὰ πάντα σὲ πάντα (θά βασιλεύῃ πλήρως σὲ ὅλα)».

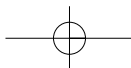
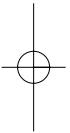
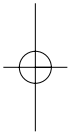
- Ὅπως πρὶν ξεχωρίσαμε τίς δύο βασιλεῖες τοῦ Χριστοῦ, γιά νά νοήσουμε τοὺς λόγους τοῦ Παύλου, ἔτσι καί ἐδῶ πρέπει νά τονίσουμε τίς **δύο φύσεις** τοῦ Χριστοῦ, γιά νά καταλάβουμε, τό πῶς ὁ Θεός ὑπέταξε κάτω ἀπὸ τήν ἐξουσία Του τὰ πάντα, ἀλλά καί τό πῶς θά ὑποταγῆ ὁ Υἱὸς στόν Πατέρα.

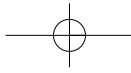
Τὰ δύο Πρόσωπα, Πατὴρ καί Υἱός, εἶναι ἰσότιμα, ὁμοούσια. ἔχουν τὰ πάντα κοινά. «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἓν ἐσμεν» (Ἰωάν. 1' 30), διακηρύττει ὁ Χριστός.

- Ὡς Θεός οὔτε λαμβάνει ἐξουσία, οὔτε παραδίδει ἐξουσία. Οὔτε σὲ κάποια στιγμή καθίσταται ἄρχοντας, οὔτε σὲ κάποια στιγμή ὑποτάσσεται.

- Ὡς Θεάνθρωπος ὁμως ἔλαβε τήν ἐξουσία. Ὡς Θεάνθρωπος ἔγινε βασιλιάς. Ὡς Θεάνθρωπος πῆρε τή δόξα στόν οὐρανό.

Ὡς Θεός δὲν ὑπερυψώθηκε ἀπὸ τόν Πατέρα, ἀφοῦ εἶναι πάντοτε ἴσος. Ὡς Θεάνθρωπος ὁμως πῆρε μορφή ἀνθρώπινη. Ὡς Θεάνθρωπος ὑπερυψώθη-

κε. «Διό και ὁ Θεός αὐτόν ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα, τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα» (Φίλιπ. β' 9). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅτε μέν περί τῆς Θεότητος διελέγετο μόνως, τά μεγάλα ἐκεῖνα εἶρηκε, τό ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχειν, καί τό εἶναι ἴσα τῷ γεγεννηκότι, καί αὐτῷ τό πᾶν ἀνατίθησιν ἐπειδή δέ ἔδειξεν αὐτόν σοι σαρκωθέντα, κατεβίβασε πάλιν τόν λόγον; ... Εἰ ἴσα Θεῷ ἦν, πῶς τόν ἴσον ἐαυτῷ ὑπερύψωσεν; Εἰ ἐν μορφῇ Θεοῦ ἦν, πῶς ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα; Ὁ γάρ χαριζόμενος, τῷ μή ἔχοντι χαρίζεται, καί ὁ ὑψῶν, τόν ἔμπροσθεν ταπεινόν ὄντα ὑψοῖ... Ἄλλ' ἐάν τήν οἰκονομίαν προσθῆς, οὐκ ἀμαρτήσῃ ταῦτα λέγων» (Ε. Π.Ε. 18α,610). Μετάφρασις: Ὅταν μέν μιλοῦσε μόνο γιά τή Θεότητα, εἶπε ἐκεῖνα τά μεγάλα, τό ὅτι εἶχε θεϊκή ὑπαρξι, καί τό ὅτι ἦταν ἴσος μέ τόν Πατέρα, πού Τόν γεννᾷ ἀχρόνως καί ἀποδίδει σ' αὐτόν τό πᾶν. Ὅταν ὅμως σοῦ ἔδειξε τή σάρκωσι, ἀφαίρεσε τό μεγαλεῖο ἀπό τό λόγο; Ἄν, λοιπόν, δέν διαχωρίσῃς τά πράγματα, τότε θά ὑπάρχη πολλή ἀντίφασις. Διότι, ἂν ἦταν ἴσος πρὸς τόν Πατέρα, πῶς ὑπερύψωσε αὐτόν πού ἦταν ἴσος μέ τόν ἐαυτό του; Ἄν εἶχε θεϊκή ὑπαρξι, πῶς χάρισε σ' αὐτόν ὄνομα; Καθ' ὅσον αὐτός πού χαρίζει, χαρίζει σ' ἐκεῖνον, πού δέν ἔχει. Καί αὐτός, πού ὑψώνει, ὑψώνει αὐτόν πού πρὶν ἦταν καμπλός... Ἄλλ' ἂν λάβῃς ὑπ' ὄψιν τήν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ, τότε δέν θά πέσης στόν πειρασμό νά λές αὐτά.

● Τό ἔργο τῆς **θείας οἰκονομίας** γίνεται γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος δοξάζεται στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ Θεάνθρωπος ἀνέβηκε στά δεξιά τοῦ Πατρὸς, ὑπεράνω πάντων. Καί χάρισε

τή δυνατότητα σέ κάθε ἄνθρωπο νά εἰσπράξῃ τήν οὐράνια δόξα, πού ἤδη ἔχει ἐξασφαλισθῆ. «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστίν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος» (Κολοσ. γ' 1).

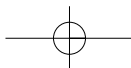
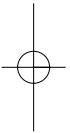
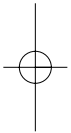
● Ἀφοῦ, λοιπόν, ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ μπορεῖ καί ὑποτάσσει τά πάντα, ὑπερβαίνει τό θάνατο, ἀνεβαίνει στόν οὐρανό, πολύ περισσότερο συμβαίνει μέ τόν Χριστό. «Πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὅταν δὲ εἶπῃ ὅτι πάντα ὑποτάσσεται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα» (στ. 27). Τότε, τήν ἡμέρα τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, θά δοθῆ ἡ χαριστική βολή σέ κάθε «ἀντίρτη», πού ἔχει τήν ψευδαίσθησι, ὅτι κινεῖται ἀνυπότακτα, χωρὶς νά λογαριάζῃ τόν Χριστό!

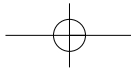
● Μακάριος ἐκεῖνος, πού ἐκ οὐσια ὑποτάσσεται στόν Χριστό, γιατί ἡ ἀκούσια ὑποταγή σημαίνει ἐπιταγή γιά τήν αἰώνια κόλασι. Κάτι, πού θά συμβῆ σίγουρα γιά τά δαιμόνια.

● Ὅλοι καί ὅλα θά ὑποταχθοῦν στόν Χριστό. Προλαβαίνει μία ἀπορία ὁ ἀποστολος Παῦλος: «Ἀφοῦ ὅλοι καί ὅλα θά ὑποταχθοῦν, ἀνάμεσά τους εἶναι καί... ὁ Πατέρας»!

Αὐτονόητη εἶναι ἡ ἀπάντησις, καί ἀνόητη, θά ἔλεγε κάποιος, ἡ ἀπορία. Ὅμως τήν ἀντιμετωπίζει ὁ Παῦλος: «Ὅταν δὲ εἶπῃ ὅτι πάντα ὑποτάσσεται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα» (στ. 27). Γιά δύο λόγους:

● *Πρῶτον*. Γιά νά δείξῃ γιά μία ἀκόμα φορά, ὅτι ὅλα εἶναι κοινά στόν Υἱό καί στόν Πατέρα. Ὑπάρχουν ὡς μία οὐσία (καί μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο). Δέν συνυπάρχουν ἱεραρχικά. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Κοινά Πατρί καί Υἱῷ τά ὑπέρ*

ἡμῶν γενόμενα ἅπαντα» (Ε.Π.Ε. 18α, 614). Μετάφρασις: Ὅσα ἔχουν γίνει ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας, ὅλα ἔγιναν ἀπὸ κοινοῦ, ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.

Ὁ Πατὴρ ἔδωσε τὴ κυριαρχικὴ δύναμι στοὶ σαρκωμένο Του Υἱό. Πῶς λοιπὸν, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ὑποταχθῆ ὁ Πατὴρ στὸν Υἱό; Στὰ ἀνθρώπινα πράγματα συμβαίνει βεβαίως κάτι τέτοιο. Ἐναδεικνύει κάποιος τὸ παιδί του καὶ ὅταν αὐτὸ ἀνέρχεται σὲ ἐξουσία, ὄχι ἀπλῶς περιφρονεῖ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑποτάσσει!

Στὰ Πρόσωπα ὅμως τῆς Θεότητος αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ἡ ὁμοουσιότητα καὶ ἡ ὁμόνοια δὲν ἐπιτρέπουν ὑπερεξουσίες τοῦ ἑνὸς ἔναντι τοῦ ἄλλου Προσώπου. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ Πατὴρ δὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν ἀγαθῶν καὶ ὅτι δὲν ἔδωσε τὰ πάντα στὸν Υἱό Του, πού ἀχρόνως γεννήθηκε ὡς Θεὸς Λόγος καὶ ἐν χρόνῳ σαρκώθηκε ὡς Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τὴν πολλήν πρὸς τὸν Πατέρα ὁμόνοιαν δεικνύς, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀρχὴ πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ αἰτία πρώτη, ὁ τὸν τοσαῦτα δυνάμενον καὶ κατορθοῦντα γεγεννηκώς*» (Ε.Π.Ε. 18α, 616). Μετάφρασις: Δείχνει, ὅτι ὑπάρχει ἀπόλυτη ὁμόνοια πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ πρώτη αἰτία. Αὐτὸς, πού ἔχει γεννήσει ἀχρόνως τὸν Υἱό, πού μπορεῖ καὶ κατορθώνει τόσα πολλά καὶ ἀκατόρθωτα γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλον.

• Ἐάν εἶναι ἀσέβεια νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κατώτερος ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἔτσι καὶ πολὺ περισσότερο εἶναι ἀσέβεια νὰ σκεφθοῦμε ὑποταγὴ τοῦ Πατρὸς στὸν Υἱό, ἐπειδὴ ἐκτός ἀπὸ τῆς θείας ἔχει καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Ἀποκλείει ὁ Παῦλος μία τέτοια ὑποταγή: «*Ὅταν δὲ*

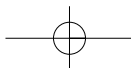
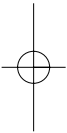
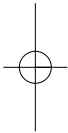
εἶπῃ ὅτι πάντα ὑποτέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα» (στ. 27). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὡσπερ ἀσθενῆ τὸν Υἱὸν ὑποπεύειν, τῆς ἐσχάτης παρανομίας ἐστὶ, οὕτω τούτου ἀσεβέστερον πάλιν τὸ ἐλάττωνα νομίζειν τὸν Πατέρα· διὸ καὶ αὐτὸ μετὰ πολλῆς ἀναιρεῖ τῆς ὑπερβολῆς*» (Ε. Π.Ε. 18α,618). Μετάφρασις: Ὅπως τὸ νὰ ὑποπεύεται κανεὶς τὸν Υἱό σὰν κατώτερο, εἶναι ἀποτέλεσμα ἐσχάτης παρανομίας, ἔτσι εἶναι ἀσεβέστερο τὸ νὰ νομίζῃ κανεὶς τὸν Πατέρα κατώτερο. Γι' αὐτὸ ἀναιρεῖ καὶ αὐτὸ μὲ πολλὴ ἔμφασι καὶ ὑπερβολή.

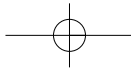
Δεύτερον. Γιὰ νὰ εἰσιμάσῃ τοὺς πιστοὺς νὰ νοήσουν τὴν **ὑποταγή** τοῦ Υἱοῦ στὸν Πατέρα. Ὁ Πατέρας ἀποκλείεται νὰ ὑποταχθῆ στὸν Υἱό, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι **ὁ ὑποτάξας τὰ πάντα** στὸν Υἱό. Τὸ ἄλλο ὅμως δὲν ἀποκλείεται. Καὶ ὄχι ἀπλῶς δὲν ἀποκλείεται, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀναμενόμενο καὶ ἐπιβαλλόμενο. Ποιό; Τὸ ὅτι ὁ Υἱὸς θὰ ὑποταγῆ στοῦ Θεοῦ Πατέρα. «**Ὅταν δὲ ὑποταγῆ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ Υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ἢ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν**» (στ. 28).

• Ἀφοῦ ἐγίνε ἡ πρώτη, ἡ δύσκολη, ἡ μυστηριώδης, ἡ ἀνεξήγητη, ἡ ἄρρητη ὑποταγὴ τοῦ Υἱοῦ στὸν Πατέρα, γιὰ διερωτώμαστε γιὰ τὸ πῶς θὰ γίνῃ ἡ δευτέρη ὑποταγὴ, πού εἶναι εὐκόλη καὶ δὲν στοιχίζει τίποτε;

• Ἡ **πρώτη ὑποταγή**: Ὁ Υἱὸς ὑπακούει στὸν Πατέρα καὶ παίρνει μορφή δούλου, ταπεινώνεται (Φίλιπ. β' 8). Ὁ Υἱὸς ὑπακούει στὸν Πατέρα καὶ ἐκπληρώνει τὸ θέλημα Του (Ματθ. κοτ' 42. Ἰωάν. δ' 34).

• Ἡ **δευτέρη ὑποταγή**: Ὁ Υἱὸς παραδίδει τὴν ἐξουσία Του ὡς Θεανθρώπου,

ὡς Μεσσία, ὡς Λυτρωτοῦ, ὡς Σωτῆρος. Γιά τήν πρώτη ὑποταγή λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἡ μεγίστη ὑποταγή καί ὑπακοή αὐτῆ, τό τόν Θεόν ὄντα δούλου μορφήν λαβεῖν*» (Ε. Π.Ε. 18α,618). Μετάφρασις: Ἡ μεγίστη ὑπακοή εἶναι, ὅτι, ἐνῶ εἶναι Θεός (ὁ Χριστός), ἔλαβε μορφή δούλου.

• Ἡ ἐλευθερία τοῦ Υἱοῦ, τοῦ Χριστοῦ, θαυμάζεται καί ὅταν γίνεται ἐξάρτησις πάνω στό Σταυρό, ἀλλά καί ὅταν γίνεται ἀπεξάρτησις ἀπό τή Μεσσιακή του ιδιότητα.

• Ὅσο ὑπάρχει ἁμαρτία, δηλαδή, ὅσο ὑπάρχει ὁ παρών κόσμος, εἶναι ἀνάγκη νά λειτουργῆ ἡ ἐξουσία τῆς ἀφέσεως, πού ἔχει «*εἰς τό παντελές*» ὁ Χριστός.

• Ὅταν ὁμως παύσῃ νά ὑπάρχη ἁμαρτία καί θάνατος, τότε δέν ἔχει νόημα ἡ λυτρωτική παρουσία τοῦ Χριστοῦ. «*Ὅταν δὲ ὑποταγῆ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καί αὐτός ὁ Υἱὸς ὑποταγῆσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ἡ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν*» (στ. 28). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅταν ἁμαρτία μὴ ᾖ, εὐδηλον ὅτι ὁ Θεὸς ἔσται τὰ πάντα ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ μὴ ἀνίστανται τὰ σώματα, πῶς ταῦτα ἀληθῆ; Ὁ γάρ χαλεπώτερος ἐχθρὸς ἀπάντων θάνατος μένει ἀνύσας ὅπερ ἠθέλησεν*» (Ε.Π.Ε. 18α,622). Μετάφρασις: Ὅταν δέν ὑπάρχη πλέον ἡ ἁμαρτία, εἶναι φανερό, ὅτι ὁ Θεός θά εἶναι τὰ πάντα ἐν πᾶσι. Ἄν ὁμως δέν ἀνασταίνωνται τὰ σώματα, πῶς ἀληθεύουν αὐτά; Διότι ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς ἀπὸ ὄλους, ὁ θάνατος, παραμένει, ἀφοῦ κατώρθωσε ὅ,τι ἤθελε.

• Ἡ ὑποταγή στόν «*ὑποτάξαντα*» Πατέρα, δέν σημαίνει καθόλου μείωσι τοῦ Χριστοῦ.

• Ὅταν ἀφήνῃς τό Σταυρό καί ζῆς τήν Ἄνάστασι, μειώνεσαι;

• Ὅταν ὁ Κύριος ἀφήνῃ πλέον τό ρόλο, πού ὡς προσφερόμενος στοὺς αἰῶνες ἐπιτελεῖ τό ἔργο τοῦ Σωτῆρος, καί συνεχίζῃ τή θεϊκή Του δόξα ὡς Μονογενῆς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι μείωσις; Ἄσφαλῶς ὄχι.

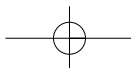
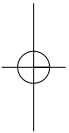
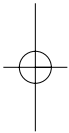
Εἶναι ἡ καθολικὴ ἐπικράτησις τοῦ θελήματος, τῆς ἀγάπης, τῆς ζωῆς καί τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. «*Ἴνα ἡ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν*» (στ. 28).

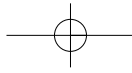
• Ὅχι μόνο δέν μειώνεται ὁ Κύριος, μέ τό νά παραδώσῃ τήν μεσσιακή Του ἐξουσία, ἀλλά καί ἀποτελεῖ ἡ παράδοσις αὐτῆ πλήρη ἐπικράτησι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι βασιλεία τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

• Ἀνθρωπίνως καί κατ' οἰκονομίαν θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ὅτι εἰδικά γιά τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ αὐτῆ ἡ βασιλεία θά ἔχῃ ἰδιόζουσα τιμὴ καί δόξα, ἀφοῦ στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν θά ὑπάρχουν ὡς συνδαιτημόνες καί τόσοι ἄνθρωποι (**ἄγιοι**), πού θά συμβασιλεύουν χάριν τῆς θυσίας Του καί τῆς Ἀναστάσεώς Του. Γι' αὐτό στήν Ἀποκάλυψι γίνεται λόγος γιά τήν αἰώνιο βασιλεία τοῦ Χριστοῦ: «*Ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καί βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*» (Ἄποκ. 1α' 15).

• Οἱ λυτρωμένοι μέ τό Αἷμα τοῦ ἐσφαγμένου Ἄρνιου θά ψάλλουν στήν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα τόν ὕμνο τόν βασιλικό στόν παντοκράτορα Κύριο: «*Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν καί ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος, ὅτι εἴληφας τήν δύναμίν σου τήν μεγάλην καί ἐβασίλευσας*» (Ἄποκ. 1α' 17).

Δ.Γ.Α.

Ἀπό μαθήτρια κοντά στην Πίστι † Ἀρχοντούλα Γεωργακίου

• Πάνε ἐξήντα δύο χρόνια ἀπό τότε πού ἡ 15χρονη Ἀρχοντούλα φοιτοῦσε στό ἰδιωτικό γυμνάσιο «Κουνούπη» στό Αἰγάλεω. Ἦταν ἡ ἐποχή, πού τὰ σχολεῖα ἦσαν πνευματικά γυμναστήρια. Ἡ Ἀρχοντούλα τή χρονιά πού ἐγώ τήν γνώρισα, μαζί καί μέ ἄλλα παιδιά, κορίτσια καί ἀγόρια, ἦταν πρότυπο ζωῆς καί πρότυπο μαθήσεως.

• Βρέθηκα στό σχολεῖο της ὡς καθηγήτης θεολόγος. Ἡ προτροπή τοῦ πνευματικοῦ μου, τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἦταν, ἔστω καί ἕνα ἔτος νά βρεθῶ σέ σχολεῖο καί νά διδάξω. Τό ἔτος αὐτό ἦταν καί τό μοναδικό τῆς καθηγητικῆς μου ζωῆς.

• Παρ' ὅλα αὐτά τὰ τότε παιδιά ἐκείνου μάλιστα τοῦ σχολείου ἦσαν κυριολεκτικά διαμάντια. Περνοῦσα στήν ἡλικία 9 χρόνια τούς μαθητές μου. Ἀκόμα θυμᾶμαι τόν σεβασμό ὄλων τῶν παιδιῶν καί τή λαχάρα τους ν' ἀκοῦνε τό λόγο τοῦ Θεοῦ.

• Ἡ Ἀρχοντούλα ἦταν ἀπό τίς εὐγενέστερες ψυχές. Παρακολουθοῦσα ἀπό μακρῶς τήν πρόοδό της, ὅπως καί τήν πρόοδο ἄλλων μαθητῶν καί μαθητριῶν, πού τελικά ὅλοι σχεδόν εἶχαν γίνει παιδιά συνειδητά τῆς Ἐκκλησίας.

• Πέρασαν πολλές δεκαετίες. Ἐγώ ἤμουν ὑποχρεωμένος καί ὡς κληρικός πλέον νά βρίσκωμαι σέ χριστιανικά οἰκοτροφεία, ἀπ' ὅπου βγῆκαν ὑπέροχοι ἐπιστήμονες ἀπό πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί τῆς Κύπρου.

• Ἡ Ἀρχοντούλα ἦταν ἀπό ἐκείνες τίς εὐλογημένες ψυχές, πού προσπαθοῦσε ν' ἀκολουθῆ τά ἴχνη τοῦ Εὐαγγελίου. Δημιούργησε οἰκογένεια. Ἀπέκτησε

τέσσερα παιδιά, τρία ἀγόρια καί ἕνα κορίτσι. Ἀγωνίστηκε νά τά νοθεύῃ ἐν Κυρίῳ. Καί μετὰ τῶν ἄλλων τήν ἐπισκέφθηκαν πολλές δοκιμασίες.

• Πρὶν ἀπό αὐτήν ἔφυγε ἀπό τήν ζωή ὁ καλός της σύζυγος, ἐνῶ τὰ ἀγόρια της ἔγιναν τίμοι οἰκογενειάρχες.

• Ἡ Ἀρχοντούλα συνάντησε στή ζωή της τόν Χριστό καί τό Εὐαγγέλιό Του. Ἀλλά καί πολλές δοκιμασίες καί ἀσθένειες. Δέν γόγγυζε. Προσευχόταν καί μελετοῦσε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

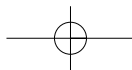
• Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπό τή Μεγάλη Ἑβδομάδα ὁ Κύριος τήν κάλεσε κοντά Του. Ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος στό Αἰγάλεω κατακλύσθηκε ἀπό πιστούς, πού ἤρθαν νά τιμήσουν τήν κόρη τῆς Ἀναστάσεως.

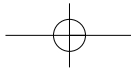
• Τήν τίμησαν πολλοί κληρικοί. Ὁ ὑποφαινόμενος παρουσίασε στό κήρυγμα τήν δύναμι τῆς Ἀναστάσεως καί τό πῶς κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο «τό φθαρτόν θά ντυθῆ ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν ἀθανασίαν».

• Ἡ μικρή ἄλλοτε καλή μαθήτρια, ἡ ὡραία σύζυγος καί μητέρα, ἡ πιστή χριστιανή, ἡ δοκιμασμένη στούς πόνους καί τίς κακουχίες, ἡ ὡραία ψυχή, ἡ Ἀρχοντούλα Γεωργακίου πορεύθηκε «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν».

«Χριστός Ἀνέστη», Ἀρχοντούλα.

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Γιά τόν Ἀντίχριστο δέν μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις!

Ο Ἀντίχριστος, ὁ Διάβολος καί τὰ ὄργανά του, κατάφερε νά κάνη πολλούς «χριστιανούς» νά μή βλέπουν σπίν Ἀποκάλυψι τόν **Χριστό**, πού φανερόνεται σέ κάθε κεφάλαιο καί στίχο τῆς, ἀλλά νά βλέπουν σ' ὅλες τίς γραμμές τῆς Ἀποκαλύψεως τόν... **Ἀντίχριστο!** Καί ὅταν τούς πῆς, ὅτι πουθενά σπίν Ἀποκάλυψι δέν ὑπάρχει ἡ λέξις Ἀντίχριστος, σέ κοιτοῦν σάν νά ἔρχεσαι ἀπό ἄλλο πλανήτη!

— Ἀλήθεια, μοῦ εἶπε κάποιος, πού τοῦ εἶχαν «σφραγίσει» τόν ἐγκέφαλο μέ τόν (ἀνυπαρκτο βέβαια), εἶσθε σίγουρος, ὅτι σπίν Ἀποκάλυψι δέν ὑπάρχει ἡ λέξις Ἀντίχριστος;

— Ασφαλῶς εἶμαι σίγουρος 100%. Ἄν ἐσύ νομίζης, ὅτι ἔστω καί 1% ὑπάρχει ἡ λέξις (ὄρος) Ἀντίχριστος σπίν Ἀποκάλυψι, ἔλα... ἀποκάλυψέ το μου!

— Ἀφῆστε με, μοῦ εἶπε, νά ψάξω καί μετά ἀπό μία ἐβδομάδα θά σᾶς τό ἔχω βρῆ...

— Καλέ μου φίλε, ἐγώ δέν εἶναι ἀνάγκη νά ψάχνω μιά ἐβδομάδα. Τώρα θά σοῦ βρῶ τό ὄνομα Ἀντίχριστος. Ὑπάρχει σπίν Καινή Διαθήκη, ἀλλ' ὄχι στό βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης στίς δύο ἀπό τίς τρεῖς «Καθολικές» Ἐπιστολές μιλάει γιά **πολλούς Ἀντιχρίστους**. Καί δέν τούς περιμένει στό μέλλον, ἀλλά τονίζει, ὅτι ἤδη ἔχουν ἔλθει πολλοί καί θά ἔρχονται καί ἄλλοι. Καί ὄχι μόνο μιλάει γιά τή διαχρονικότητα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά καί δίνει πεντακάθαρα καί τό στίγμα τοῦ (τῶν) Ἀντιχρίστου (στων)—Α' Ἰωάν. β' 18-20. 22-23. δ' 3. —Β' Ἰωάν. δ' 3.

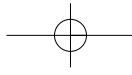
Πρίν νά δοῦμε τή σωστή ἐρμηνεία τοῦ ὄρου «**ἀντίχριστος**», εἶναι ἀνάγκη νά τονίσουμε τρεῖς βασικές ἀρχές, πού διέπουν τό ὅλο θέμα:

- **Πρῶτον:** Ἡ **χρονολογία** γιά τήν ἔλευσι τοῦ Κυρίου κατά τή Δευτέρα Παρουσία εἶναι τελείως **ἄγνωστη** καί δέν ἐπιτρέπεται σέ χριστιανούς νά ὀρίζουν ἡμερομηνίες.

Ὁ Κύριος **ἀπέκλεισε** παντελῶς τή γνῶσι τῆς χρονολογίας γιά τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Εἶπε: «*Οὐκ ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ*» (Πράξ. α' 6-7).

Μή **πολυπραγμονεῖτε** ψάχνοντας γιά χρονολογίες. Αὐτό σέ τίποτα δέν ὠφελεῖ. Σέ κάθε ἐσχατολογική ἐρώτησι τῶν μαθητῶν, πού φανέρωνε ἐσχατολογική περιέργεια, ὁ Χριστός ἀπαντᾷ μέ μία, τήν ἴδια πάντοτε, λέξι: «**Γρηγορεῖτε!**»! Νά εἶστε πάντοτε ἐτοιμοί, γιατί δέν ξέρετε τήν ἡμέρα καί τήν ὥρα, πού θά συναντηθοῦμε μέ τόν Κύριο. «*Γρηγορεῖτε, ὅτι οὐκ οἶδατε ποία ὥρα ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται*» (Ματθ. κδ' 42-43. Μάρκ. ιγ' 34-37. Λουκ. ιβ' 39. Ἰδέ καί Ματθ. κοτ' 38-40. Ματθ. κοτ' 41. Μάρκ. ιδ' 34.37. Μάρκ. ιδ' 38. Λουκ. ιβ' 37. Πράξ. κ' 31. Α' Κορ. ιε' 13. Κολοσ. δ' 2. Α' Θεσ. ε' 6. Α' Πέτρ. ε' 8. Ἀποκ. γ' 2-3. ιστ' 15).

- Μή **πολυπραγμονεῖτε**, ἐσχατολογοῦντες. Ἡ περιέργεια εἶναι ἀπάτη. Ἡ ἐνέργεια εἶναι ἀγάπη. Ἡ ἐσχατολογική περιέργεια γύρω ἀπό τόν ἀντίχριστο, ἀπό τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν καί χαράγματα καί θηρία καί ἀριθμούς ἔχει ὡς κίνητρο καί **πηγή τό πονηρόπνεῦμα**. Ἡ ἐνέργεια γιά τήν ἀλήθεια, τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἐξάπλωσι τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει ὡς κίνητρο καί **πηγή τό Ἅγιο Πνεῦμα**. Μή περιμένετε, λέει ὁ Κύριος, ἀπάντησι σέ ἐσχατολογικές περιέργειες. Νά περιμένετε τό σίγουρο. Καί αὐτό εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «*Λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καί ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἰερουσαλήμ καί ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καί Σαμαρείᾳ καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς*» (Πράξ. α' 8).

● **Δεύτερον.** Πάντοτε υπήρχαν οί **ἀπατεῶνες**, πού τάραζαν τόν κόσμο, ὅτι τάχα ἔρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡ μεγάλη καί ἐπιφανής.

Ἦ ἀπόστολος Παῦλος γράφει γι' αὐτούς στήν πρὸς Θεσσαλονικεῖς: «Σᾶς παρακαλοῦμε, ἀδελφοί, νά μὴν ἀφήνετε νά σᾶς σαλεύουν τόσο γρήγορα τό μυαλό, οὔτε νά σᾶς ἀναστατώνουν, ὅσοι ἰσχυρίζονται, ὅτι τάχα φτάνει ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Ἦ ὅσοι μιλάνε γιά συγκεκριμένες χρονολογίες, ἐξαπατοῦν τούς ἀνθρώπους. Εἶναι κλασσικοὶ ἀπατεῶνες. Καί ὅσοι γράφουν ἢ μιλάνε γιά τό πότε θά γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἐκμεταλλεύονται τήν **περιέργεια** καί τή **μεταφυσική δίψα** ἀνθρώπων μέ «ἀσθενῆ συνείδησι» (Α΄ Κορ. ζ' 8-12).

Προσοχή! Καμμία ἐμπιστοσύνη σέ τέτοιους ἀνθρώπους. «*Ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήται...*» (Μαθ. κδ' 24).

● Ἦ **Δευτέρα Παρουσία** ὅπωςδήποτε θά γίνῃ.

Ἦ Ἀφοῦ ἔγινε ἡ Πρώτη Παρουσία, πού ἦταν δυσκολώτερη, δέν θά γίνῃ ἡ Δεύτερη, πού εἶναι εὐκολώτερη; Στήν Πρώτη Παρουσία ὁ Θεός Λόγος, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔγινε ἐκεῖνο **πού δέν ἦταν**. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο δύσκολο. Καί τό δεύτερο: Ἦ ἔλαβε αὐτό πού δέν εἶχε ποτέ, τήν ἀνθρώπινη σάρκα, γιά νά τήν καταστήσῃ παθητή. Ἦ ἔγινε ἀνθρώπος γιά νά σταυρωθῇ. Πάσχει ὡς ἀνθρώπος, σώζει ὡς Θεάνθρωπος, ἀγαπάει ὡς Φιλάνθρωπος. Στήν Πρώτη Παρουσία ἔρχεται ὁ Χριστός ὡς ἡ Σταυρωμένη Ἁγάπη. Στή Δευτέρα Παρουσία θά ἔλθῃ ὡς **Κύριος τῆς Δικαιοσύνης**. Θέ ἀποδώσῃ «*ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ*».

● Θά γίνῃ, λοιπόν, ἡ Δευτέρα Παρουσία Του. Τό **πότε** θά γίνῃ κανεῖς δέν τό γνωρίζεις. Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἄκουσον αὐτοῦ λέγοντος τοῦ Χριστοῦ: "Ἐάν εἴπωσιν ὑμῖν, ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις ἐστὶν ὁ Χριστός, ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μὴ ἐξέλθητε", περὶ τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας λέγων, διὰ τούς ψευδοχρίστους, διὰ τούς ψευδοπροφήτας, διὰ τόν ἀντίχριστον, ἵνα μὴ τις πλανηθεῖς ἐκείνῳ περιπέσῃ...*» (Ε.Π.Ε. 36,56):

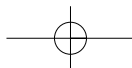
Μετὰ φρασίς: «*Νά ἀκούσης τί λέει ὁ Χριστός: "Ἄν σᾶς πούν, νά, μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ δωμάτια εἶναι ὁ Χριστός, δέν θά πᾶτε. Καί ἂν σᾶς πούν, νά, ἐκεῖ στήν ἔρημο εἶναι ὁ Χριστός, δέν θά βγῆτε πρὸς τὰ ἐκεῖ (ἰδέ καί Μαθ. κδ' 26). Τά λέει αὐτά γιά τή δευτέρα παρουσία, γιά τούς ψευδόχριστους καί τούς ψευδοπροφήτες, γιά τόν ἀντίχριστο, ὥστε κανένας νά μὴ πλανηθῇ ἀπό αὐτόν καί πέσῃ στήν παγίδα του*».

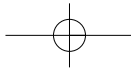
● Ἦ **ἄλλοίμονο, ἂν ἀναζητώντας τόν ἀντίχριστο, χάσουμε τόν Χριστό!** Ἦ ἄλλοίμονο ἂν χάσουμε τόν Ποιμένα καί βρεθοῦμε στό στόμα τοῦ λύκου! Τήν πρώτη παρουσία δέν τήν πήρανε εἶδησι οἱ ἀνθρώποι. Ἦ δευτέρη δέν θά εἶναι ἔτσι.

● Γιά τόν χριστιανό σημασία δέν ἔχει πότε θά γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀλλά σημασία ἔχει νά εἶναι **ἔτοιμος** (Μαθ. κδ' 44. κε' 10) κάθε στιγμῆ τῆς ζωῆς του, διότι σέ ὁποιαδήποτε στιγμῆ ὁ «*Κύριος ἔρχεται*».

● Ἦ **ὀφείλομε νά εἴμαστε πάντοτε ἔτοιμοι**, κατὰ τό λόγο τοῦ Χριστοῦ: «*Γρηγορεῖτε, ὅτι οὐκ οἴδατε τήν ἡμέραν οὐδέ τήν ὥραν, ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται*» (Μαθ. κε' 13).

Μέ τόν Κύριο θά συναντηθοῦμε «*τέτ' α' τέτ'*». Ἦτσι κάθε στιγμῆ μπορεῖ νά εἶναι ἡ **τελευταία συγκμή** μας, κάθε στιγμῆ μπορεῖ νά παρουσιαστοῦμε μπροστά στόν Κύριο. Ἦ ἄς εἴμαστε ἐπομένως πάντοτε **ἔτοιμοι**. Δέν ἐρευνᾶμε τό πότε θά ἔρθῃ τό τέλος τῆς παρουσίας ζωῆς. Γιατί; Εἶτε διότι σήμερα εἶναι ἐνδεχόμενο νά κλείσουμε τὰ μάτια τοῦ σώματος καί νά βρεθοῦμε μπροστά στόν Κριτή, εἶτε διότι σήμερα εἶναι ἐνδεχόμενο νά ἔλθῃ Ἦ Εκείνος «*κρῖναι ζώντας καί νεκρούς*».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Καταλλαγή καί ανάστασις

Ρωμ. ια' 13-15

Διάκονος ὄλων ὁ Παῦλος (στ. 13-14)

Ἰξε βαθεία συνείδησι τῆς οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς του ὁ Παῦλος. Ὑπῆρχε μάλιστα ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καταμερισμός τρόπον τινα ἀποστολῆς. Τά ἔθνη ἦσαν δικαιοδοσία τοῦ Παύλου. Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ Πέτρου (Γαλ. β' 9).

Αὐτό φυσικά δέν σήμαινε, πώς οἱ λοιποῖ Ἀπόστολοι περιώριζαν τό ἔργο στά στενά πλαίσια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Οὔτε πάλι ὁ Παῦλος, «ὁ διδάσκαλος ἔθνων» (Α' Τιμ. β' 8), περιωριζόταν μόνο στούς ἐθνικούς.

● Οἱ ἀπόστολοι δέν εἶχαν τή μικροψυχία κατοπινῶν χρόνων, ὅπου ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας διαπληκτίζονται γιά χώρους δικαιοδοσίας. Οἱ ἀπόστολοι αἰσθάνονταν διάκονοι. Τό διακονικό ρόλο καί πρὸς τοὺς μέν καί πρὸς τοὺς δέ τονίζει ὁ Παῦλος: «Ἔμιν λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἔθνων ἀπόστολος, τήν διακονίαν μου δοξάζω» (στ. 13). Δηλαδή: Σέ σᾶς, πού προέρχεστε ἀπό τοὺς ἐθνικούς, λέω: Ἐφ' ὅσον ἐγὼ εἶμαι ἀπόστολος γιά νά κηρύττω στοὺς ἐθνικούς, τιμῶ τήν διακονία μου.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς κατά σάρκα συγγενεῖς του δέν τοῦ μειώνει οὔτε ἐπ' ἐλάχιστο τήν ἀποστολή του. Ὁ ἀετός τοῦ πνεύματος, ὁ Παῦλος, εἶναι ὑποχρεωμένος νά πετᾷ σ' ὅλα τά πλάτη καί τά μήκη τῆς γῆς. Τήν Ἐπιστολή πρὸς Ρωμαίους θά τήν διάβазαν ὅλοι οἱ χριστιανοί, καί οἱ ἐξ ἔθνων καί οἱ ἐξ Ἰουδαίων. Γι' αὐτό στρέφει

τό λόγο τώρα πρὸς τοὺς ἐξ ἔθνων. Σάν νά τοὺς λέη: Μή νομίζετε, ὅτι λησμονῶ τή βασική μου διακονία.

● Κάποτε ἡ ἰδιαίτερη σχέση μᾶς κάνει ν' ἀσχολούμεθα συνεχῶς μέ λίγους καί νά λησμονοῦμε τό καθῆκον μας πρὸς ἄλλους, πού ὁ Θεός μᾶς ἔχει στείλει. Τήν καρδιά τοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου δέν εἶναι δυνατόν νά τήν «κλέψουν» οἱ λίγοι.

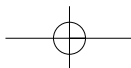
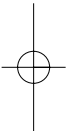
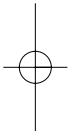
● Φάνηκαν ἀνάξιοι τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου οἱ τῆς συναγωγῆς. Αὐτό ὅμως δέν μείωσε τήν ἀγάπη τοῦ Παύλου, καί ἰδίως δέν ἐπηρεάσθηκε ὁ Παῦλος στό καί' ἐξοκνή ἔργο του, πού ἦσαν τά ἔθνη.

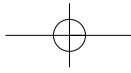
● Πιστεύει ὁ Παῦλος, ὅτι ἡ σωτηρία τῶν ἐθνικῶν θά διεγείρη τήν εὐλογημένη ζήλεια τῶν Ἰουδαίων.

● Ὑποθετικά μιλάει ὁ Παῦλος. Πάντοτε εἶναι δύσκολο νά σωθοῦν θρησκευτικοί ἄνθρωποι, μέ παγιωμένες ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις καί πρό παντός μέ τήν ψευδαίσθησι, ὅτι ὅλα τά ξέρουν καί ὅτι εἶναι «καλοὶ χριστιανοί!» Ὑποθετικά μιλάει ὁ Παῦλος, διότι γνωρίζει τή σκληρότητά τους. Σάν νά βάζη νά διαλέγωνται ἕνας Ἰουδαῖος καί ἕνας ἐθνικός:

— Ἐγὼ, λέει ὁ Ἰουδαῖος, σοῦ παραχώρησα τή θέσι μου καί μέ πέρασες.

— Ἐγὼ, λέει ὁ ἐθνικός, πού δέν δικαιούμουν σωτηρία κι ὅμως μέ τήν πίστι τήν ἀπέκτησα, σοῦ δίνω εὐκαιρία νά σκεφθῆς καλύτερα καί νά ἔλθης καί σύ. Καί γιά μένα καί γιά σένα ὁ Χριστός.

Καταλλαγή και ανάστασις (στ. 15)

Ἐάν τό κακό γίνεται ἀφορμή γιά τό καλό, πόσο μᾶλλον τό ἴδιο τό καλό! Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τῶν οἰκτιρμῶν ὄλα τά χρησιμοποιοεῖ γιά τί σωτηρία μας. «Εἰ γάρ ἡ ἀποβολή αὐτῶν καταλλαγή κόσμου, τίς ἡ πρόσληψις εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;» (στ. 15). Δηλαδή: Ἐάν ἡ ἀπόρριψις τῶν Ἰουδαίων γίνεται συμφιλίωσις κόσμου καί Θεοῦ, τί θά σημάνη ἡ πρόσληψις τους παρά ζωὴ ἐκ νεκρῶν;

● **Ἀποβολή, καταλλαγή, πρόσληψις!** Τρεῖς λέξεις θεολογικές, πού στή γλώσσα τοῦ Παύλου ἔχουν μεγάλη σημασία.

● Ἀποβολή. Ὁ μαθητής ἀποβάλλεται ἀπό τό σχολεῖο γιά σοβαρό παράπτωμα. Κι ὁ ἄνθρωπος ἀπεβλήθη ἀπό τόν παράδεισο γιά τό σοβαρό παράπτωμα τῆς παρακοῆς. Ἡ ἀποβολή εἶναι τραγική μετὰ Χριστόν. Ξανανοίγει ὁ Θεός τήν πόρτα τῆς βασιλείας Του, μέ τό κλειδί τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, κι ὅμως πολλοί αὐτοαποβάλλονται. Ἄρνοῦνται «τόν μόνον δεσπότην καί Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰουδ. στ. 4). Ἰδιαίτερα χαρακτηρίζει ὁ Παῦλος ὡς ἀποβολή τήν ἀπομάκρυνσι τῶν Ἰουδαίων, διότι ἐθεωροῦντο ὅτι ἦσαν μέσα στό σπίτι τοῦ Θεοῦ. Μόλις ὁ Θεός ἔθεσε σέ λειτουργία τί σωτηρία Του, ἀντί νά ἐνσωματωθοῦν περισσότερο, αὐτοὶ ἀπεβλήθησαν. Ἄλλοίμονο σ' ὅσους ἡ ἀποβολή τους ἀπό τί χάρι τοῦ Θεοῦ παραταθῆ καί δέν προλάβουν μέ τί μετάνοια νά ἐπανενταχθοῦν στό «κέρως χριστιανῶν ὀρθοδόξων»! Ὅσοι ἀμετανόητοι καί πλανεμένοι ἀναχωροῦν ἀπό τί ζωή αὐτή, ὑφίστανται τήν αἰώνια ἀποβολή σπὴν ἀτέλειωτη κόλασι.

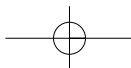
● Ἡ ἀποβολή τῶν Ἰουδαίων σήμανε καταλλαγή ἄλλων. «Ἡ ἀποβολή αὐτῶν καταλλαγή κόσμου» (στ. 15). Καταλλαγή σημαίνει συμφιλίωσις. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ καταλλαγή, ἡ εἰρήνη μας. Εἶναι «ὁ ποιήσας τά ἀμφότερα ἐν καί τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τήν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκί

αὐτοῦ» (Ἐφεσ. β' 14). Σταυρώθηκε, «ἵνα ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ, διὰ τοῦ σταυροῦ» (Ἐφεσ. β' 16). Ἡ καταλλαγή ἀναφέρεται καί στίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν λαῶν, ἀλλά κυρίως στίς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό (Β' Κορ. ε' 18).

Ἡ ἀποβολή τῶν Ἰουδαίων ἐγινε καταλλαγή τοῦ κόσμου. Ἐς σκεφθοῦμε τόν Σταυρό, πού εἶναι τό ὄργανο τῆς καταλλαγῆς. Ὁ Σταυρός, ἡ «μηχανή» τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅταν περιφρονήθηκε ἀπό τοὺς πρώτους δικαιοῦχους τῆς καταλλαγῆς, τοὺς Ἰουδαίους, λειτούργησε εἰρηνευτικά, λυτρωτικά, γιά τόν κόσμο ὅλο, χωρίς διακρίσεις. Ὁ Παῦλος αἰσθάνεται τό ἔργο του, ὡς «διακόνου καταλλαγῆς» (Β' Κορ. ε' 18). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι διάκονος καταλλαγῆς. Φέρνει τοὺς ἀνθρώπους κοντά στόν Θεό. Τοὺς ἐνώνει ἐν Χριστῷ.

● Αὐτή ἡ καταλλαγή, πού εἶναι ἀπό τά ωραιότερα ὀνόματα καί πράγματα σπὴν Παῦλο θεολογία, εἶναι δυνατή, διότι ὑπάρχει ἡ τρίτη λέξις τοῦ στίχου, ἡ πρόσληψις. «Τίς ἡ πρόσληψις, εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;» (στ. 15). Ἡ δική μας πρόσληψις εἶναι ἡ πίστις. Μέ τήν πίστι προσλαμβάνουμε τό Χριστό· τό Χριστό, πού Ἐκεῖνος πρῶτος μᾶς προσέλαβε (Ρωμ. ιε' 7). Ἡ δική Του πρόσληψις εἶναι ἡ σάρκωσις. Ὅταν ἕνας ἀπομακρυσμένος μετανοῇ, ἐπιστρέφῃ, ἐξομολογῆται καί προσλάβῃ τήν χάρι τῆς σωτηρίας, τότε ἔχουμε μία νεκρανάστασι. Σ' αὐτή τῆ νεκρανάστασι, πού καθημερινά τό θαῦμα τῆς ἔβλεπε ὁ Παῦλος μέ τίς ἐπιστροφές τόσων ψυχῶν στό Χριστό, σ' αὐτή τῆ νεκρανάστασι ἐλπίζει καί γιά τοὺς Ἰουδαίους. Σ' αὐτή τῆ νεκρανάστασι ἄς ἐλπίζουμε καί γιά τόν ἑαυτό μας καί γιά τοὺς ἄλλους. Τότε, πού δέν ὑπῆρχαν τόσοι ἅγιοι, μᾶς ἔδειξε τέτοια ἀγάπη καί σταυρώθηκε γιά μᾶς. Τώρα, πού ἔχουμε τόσους ἁγίους, δέν θά μᾶς δώσῃ εὐκαιρίες νά σωθοῦμε;

Δ. Γ. Α.

Μεγ. Έβδομάδα και Ανάσταση

Καθώς οι μέρες γέρνουν σιγά-σιγά...
 στή σιγή τῆς Μεγάλης Έβδομάδας,
 ἡ ψυχή γονατίζει ἀπαλά...
 γιὰ νά σηκωθεί ξανά
 στό φῶς τῆς Ἀνάστασης.
 Μέσα στή γαλήνη αὐτῶν τῶν ἡμερῶν,
 ὁ λόγος γίνεται προσευχή
 καί ἡ καρδιά μαλακώνει.
 Μιά γιαγιά, μέ ἀπλότητα καί ἀγάπη,
 περνᾷ τήν πίστη στίς παιδικές ψυχές
 —μέσα ἀπό ἓνα παραμῦθι—,
 σάν ἐκεῖνο τοῦ μικροῦ μεταξοσκώληκα,
 πού κλείνεται στό κουκούλι του,
 σιωπᾷ, περιμένει, μεταμορφώνεται.
 Καί ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα,
 ἀνοίγει τά φτερά του στό φῶς
 καί γίνεται μια φωτεινή πεταλούδα.
 Ἔτσι κι ἡ ψυχή, αὐτές τίς Ἅγιες ἡμέρες,
 μαθαίνει νά σιωπᾷ, νά ἐλπίζει,
 νά μεταμορφώνεται.
 Καί καθώς βαδίζουμε πρὸς
 τό Θεῖο Πάθος,
 ἀναγνωρίζουμε Ἐκεῖνον,
 πού ἔγινε «ξένος» στόν κόσμο,
 πού δέν εἶχε πού νά γείρει
 τήν κεφαλή Του, πού ἀγάπησε, πρόσφερε
 καί θυσιάστηκε.
 Καί ἡ καρδιά, ταπεινά.
 Τόν ἀναζητᾷ καί ψιθυρίζει:
 «Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον...»,
 τόν Ἀναστάνα ἐκ νεκρῶν,
 θανάτῳ θάνατον πατήσαντα
 καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
 ζῶν χαρισάμενον.
 Καί τότε μέσα στή σιγή, ὅλα ἡσυχάζουν:
 Τό δάκρυ γίνεται προσευχή.
 Ὁ θάνατος γίνεται πέρασμα
 καί ἡ ζωή, ἀθόρυβα καί αἰώνια, νικᾷ.
 Καί οἱ ψυχές ἐτοιμάζονται σιγά-σιγά
 νά φωνάξουν:
 «Χριστός Ἀνέστη».

Σέρβου Ἀλεξάνδρα

**† Ζαχαρούλα
Βολιώτη**

«Ἀναστήτω ὁ Θεός». Δύο ὥρες ἀκόμα καί τά με-
 σάνυκτα τῆς 12ης Ἀπριλίου θ' ἀν-
 τηχοῦσε το «Χρι-
 στός Ἀνέστη». Ἡ
 εὐγενής ψυχή τῆς
 ἀφιερωμένης στόν Ἀναστάνα Κύριο
 Ζαχαρούλας Βολιώτη, μαζί μέ τή μικρή
 συνοδεία τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν της
 ἐτοιμάστηκε νά βαδίσουν στόν Ναό τοῦ
 Ἁγίου Νικολάου Ἀμαρουσίου.

Τήν πρόλαβε ἡ Ἀνάστασις. Τό σῶμα
 τῆς ὡραίας ὑπάρξεώς της παραδόθηκε
 στόν Κύριο. Καί ἡ ἀγία ψυχή της βρέθη-
 κε στήν ἀγκαλιά τῆς Ἀναστάσεως.

- Ποιά ἦταν ἡ Ζαχαρούλα, πού ἤδη
 εἶχε περάσει τά σκαλοπάτια τῆς ἐνάτης
 δεκαετίας τῆς ἀγνῆς ζωῆς της; Γεννήθη-
 κε στους Ἀνδρονιάνους τῆς Κύμης. Οἱ
 εὐσεβεῖς γονεῖς της ἔφεραν στή ζωή ἐ-
 πτά παιδιά. Ὅλα πιστά.

- Ἡ Ζαχαρούλα εἶχε τήν εὐλογία νά
 γίνῃ πνευματικό παιδί τοῦ μεγάλου ἱε-
 ροκλήρυκα καί ἐπισκόπου Φλωρίνης πα-
 τρός Αὐγουστίνου Καντιώτη.

- Ἀπό νεαρή ἡλικία παρακολουθοῦ-
 σε τά φλογερά κηρύγματα του. Ἐντά-
 χθηκε σέ ἱεραποστολική ἀδελφότητα,
 πού στεγάστηκε σ' ἓνα ἀπό τά πολλά
 ἱδρύματα, πού ἔκτισε ὁ πνευματικός
 της πατέρας. Τό ἱδρυμα «Ἁγία Εἰρήνη»
 στό Μαρούσι γνώρισε ἅγιες ἡμέρες.
 Καί φιλοξένησε παιδιά. Καί μεγαλουργοῦσε
 ὡς ἐργαστήριο ἀγάπης. Καί μο-
 σχοβολοῦσε ἀπό πνευματική ζωή.

- Ἐφυγε γιὰ τούς οὐρανοῦς ἡ σεμνή
 Ζαχαρούλα. Πρόλαβε ν' ἀκούσῃ τίς καμ-
 πάνες τ' Οὐρανοῦ καί τό ἀγγελικό:

«Χριστός Ἀνέστη».

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

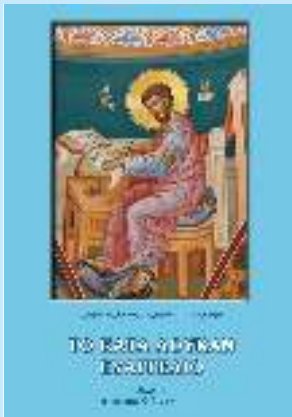
Ἡ πραγματογνωμοσύνη τοῦ Θωμᾶ

Μερικοί ἀμφισβητοῦν τὴν ὑπαρξί του ὁποιουδήποτε ἰοῦ. «Καὶ ποιὸς τὸν εἶδε;». Φυσικά κανεὶς δὲν τὸν εἶδε. Εἶναι τόσο μικροσκοπικός ὁ ἰός, πού δὲν φαίνεται μὲ γυμνὸ μάτι. Ἄρα δὲν ὑπάρχει! εἶπαν μερικοί. Ἄλλὰ ποιὸ μικρόβιο φαίνεται μὲ γυμνά μάτια; Ἐνῶ ὁμως δὲν φαίνεται, μᾶς κυνηγάει καὶ μᾶς σκοτώνει.

— Καὶ ποῦ τὸν εἶδα ἐγὼ τὸν Υἱό, τὸν ἄλλον Υἱό, μὲ νι; Ἄν τὸν ἔβλεπα, θά τὸν πίστευα.

Νέα ἐκδοσις

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Τό Β τεῦχος τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου. Ἑρμηνεῖα 9-16 κεφαλαίων. Σελ. 272.

Τιμή: 12 εὐρώ.

Τηλ. 2103212107

info@ioannisvaptistis.gr
vaptistisperiodiko@gmail.com

— Μά τόσοι μιλάνε γι' Αὐτόν!

— Ὅχι! Ἐγὼ θέλω νά τὸν δῶ μὲ τὰ μάτια μου.

— Τὸν Θεὸ θέλεις νά τὸν δῆς, μὰ δὲν μπορεῖς. Γιὰ τό θάμβος πού σοῦ προκαλεῖ ἡ μεγαλειότητά Του.

• Ναί, ἀλλ' ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἀόρατος. Ἀναστήθηκε καὶ ἔγινε ὁρατός. «Δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὄπτανόμενος...».

* * *

Ἄθεατη ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ, λένε μερικοί. Δὲν εἶναι βέβαια ἀθέατη. «Ἐθεασάμεθα αὐτόν», λένε οἱ μαθητές Του.

— Θέλω νά ἐξετάσω τό θέμα, σάν νά λή ὁ Θωμᾶς. Θέλω νά κάνω πραγματογνωμοσύνη...

— Ἐλα, λοιπόν, Θωμᾶ, νά τό ἐξετάσουμε. Τί ζητᾶς; Νά τὸν δοῦν τὰ μάτια. Τὸν εἶδαν τὰ μάτια. «Ἐωράκαμεν, Θωμᾶ, τὸν Κύριον»....

—Ναί, ἀλλά τὰ δικά σας μάτια τὸν εἶδαν. Τὰ δικά μου δὲν τὸν ἔχουν δεῖ ἀκόμα ἀναστημένο. Τὸν εἶδαν τὰ μάτια τῶν ἄλλων. Κι ἂν ὅλοι πέφτουν ἔξω;...

—Μά, Θωμᾶ, δὲν εἶναι οὔτε ἕνας οὔτε δύο. Εἶναι ὅλοι οἱ μαθητές.

—Ἐγὼ θέλω μὲ τὰ δικά μου μάτια νά τὸν δῶ. «Ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, οὐ μὴ πιστεύσω».

— Ἐλα, Θωμᾶ, δὲν σέ πείθουν τὰ μάτια τῶν ἄλλων; Μήπως πείθονται οἱ ἀμφισβητίες καὶ οἱ ἀρνητές τῶν ἀοράτων φαινομένων; Βλέπουν νά γκρεμίζονται τόσα σπίτια ἀπὸ τό σεισμό καὶ σύ σφυρίζεις ἀδιάφορος: «Καὶ ποῦ τὸν εἶδατε τό σεισμό;». Ὅταν θά ρίξη ὁμως τό δικό σου σπίτι καὶ σέ πλακώ-

ση, τότε δέν θά ρωτᾶς «καί ποῦ εἶναι ὁ σεισμός;». Θά εἶναι πλέον ἀργά.

— Ἐλα, Ἐθωμᾶ! Σοῦ λέμε Τόν εἶδα-
με, καί δέν πείθεσαι.

—Θέλω τά δικά μου μάτια νά Τόν
δοῦν. Καί ὄχι μόνο τά μάτια μου. Καί
τά αὐτιά μου. Νά Τόν ἀκούσω. Ναί, καί
τά αὐτιά ἱκανοποίησε ὁ Διδάσκαλος.
Ἦρθε ὄχι ἀμίλητος. Μᾶς μίλησε. Καί
πρό παντός μᾶς εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν».

—Σέ σᾶς τό εἶπε. Σέ μένα;. Δέν ἄκου-
σα τήν Ἀναστημένη Του φωνή.

● Ἐλα, Ἐθωμᾶ! Τόν εἶδαμε μέ τά μά-
τια μας Τόν ἀκούσαμε μέ τά αὐτιά μας.

—Τά δικά μου μάτια δέν Τόν εἶδαν,
τά δικά μου αὐτιά δέν Τόν ἄκουσαν.
Θέλω καί τά χέρια μου νά Τόν ἐρευνή-
σουν, νά Τόν ψηλαφήσουν: «Ἐάν μή
βάλω τόν δάκτυλόν μου εἰς τόν τύπον
τῶν ἤλων καί βάλω τήν χεῖρά μου εἰς
τήν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μή πιστεύσω».

* * *

● Φίλε, Ἐθωμᾶ, θά μπορούσαμε νά
σοῦ ποῦμε: Ἀνέβα ψηλά καί πιάσε τόν
ἥλιο! Πάρε μιά πανύψηλη σκάλα καί

βάλε τό δάκτυλό σου στίς καφτερές
πληγές τοῦ ἡλίου, πού καίνε πολύ....

— Ἐθωμᾶ! Δέν σέ πείθουν οἱ δικές μας
μαρτυρίες; Εἴμαστε βέβαιοι, πῶς ὁ Δι-
δάσκαλος, ὁ Ἀναστάς Κύριος θά σέ
βοηθήσει στήν ἐρευνά σου, θά σοῦ δώσει
στοιχεῖα γιά τήν πραγματογνωμοσύνη
σου. Εἴμαστε βέβαιοι, πῶς καί ὄλες οἱ
αἰσθήσεις σου θά ἱκανοποιηθοῦν.

● *Νᾶτος ὁ Κύριος!* Ξανάρχεται. Τήν
ἐπομένη Κυριακή.

— Ἐθωμᾶ! Τόν βλέπεις; Πῶς μπήκε
στό χῶρο μας; Ἀντί νά κοιτᾶς μέ ἀπο-
ρία, πές μας, πῶς μπήκε ἐδῶ; «Τῶν θυ-
ρῶν κεκλεισμένων».

— Ἐθωμᾶ! Ἦρθε γιά σένα. Τά δικά
σου μάτια ἱκανοποιεῖ καί τά δικά σου
χέρια καί τά δικά σου αὐτιά, καί πρό
παντός τή δική σου καρδιά: «Φέρε τόν
δάκτυλόν σου ὧδε καί ἴδε τήν χεῖρά μου
καί φέρε τήν χεῖρά σου καί βάλε εἰς τήν
πλευράν μου καί μή γίνου ἀπιστος,
ἀλλά πιστός».

— Ἐθωμᾶ! Ἦ ἐρευνά σου θά ἔμενε χω-
ρίς ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖνος, ὁ παντοδύνα-
μος Ἀναστάς Κύριος, Αὐτός περάτωσε
μέ θαυμαστό ἀποτέλεσμα τήν πραγ-
ματογνωμοσύνη σου.

● Μή ξαναπήτε καί σεῖς, ἀδελφοί μου,
σάν τό Ἐθωμᾶ:

—Καί ποῦ τό ξέρω, ὅτι ὁ Χριστός εἶ-
ναι ἡ Ἀνάστασις;

—Τό βεβαιώνει ἡ παρουσία Του.

—Τό βεβαιώνει ἡ ἱστορία.

—Τό βεβαιώνουν αὐτοί πού Τόν
εἶδαν. Ἀλλά καί ὅσοι δέν Τόν εἶδαν!

● Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ χειραψία τῆς
ζωῆς. Τήν ψηλαφᾶμε, τήν πιάνουμε,
τήν βλέπουμε, τήν χαιρόμεθα.

● Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ χειραψία τοῦ
Θεοῦ καί τό χειροκρότημα τῶν ἀνθρώ-
πων. «Ζήτη τή Ἀνάστασις». Δέν τό εἶπε
ἔτσι ὁ Ἐθωμᾶς. Τό εἶπε πολύ πιό πειστι-
κά, πολύ πιό θεολογικά.

—Νά τό χειροκρότημα τοῦ Ἐθωμᾶ:
«Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Υπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 -105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,

vaptistisperiodiko@gmail.com

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Ἀγ. Ἀναργύρων 4,

18542 Πειραιᾶς

ἜτησΙΑ συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

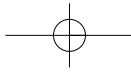
Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Κύριε, κάνε κάτι... δέν πάει άλλο!

(Αθανασίου Κοτταδάκη)

Τό μυστήριοι τῆς ἀνομίας μᾶς πῆρε ἀπό κάτω γιά τά καλά! Σήμερα, λέει, ἕνα 17χρονο κορίτσι βρέθηκε στῆς Διώρυγας τῆς Κορίνθου τά νερά, νά ἐπιπλέει ἄψυχο.

● Παραπλήσια πρὶν δύο μέρες μίᾱ 19χρονη κοπέλα ἀφέθηκε ἀπό... «συντρόφους» τῆς νά σβῆσει στό δωμάτιο ξενοδοχείου μόνη καί ἔρημη.

● Καί πόσα ἄλλα πιό μικρά, τό ἴδιο, ἢ πιό μεγάλα ἀγόρια καί κορίτσια ἀπό τὴν ἀρχή τοῦ χρόνου τρεῖς μῆνες καί, μόνο Ἐσύ ξέρεις καί τό πῶς καί τί, πολὺ καλά...

● Κατά τά ἄλλα σύγχρονη, πολιτισμένη ἑλληνική κοινωνία - πολιτεία, ὀργανωμένη ἄριστα, τελευταία καί Διαδικτυακά! Ἐνα κουμπί καί αὐτόματα ἔχεις ὅ,τι θέλεις, ὅ,τι ἡ καρδιά σου ἐπιθυμεῖ.

● Κατά τά ἄλλα ὅλοι, ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, πολίτες καί πολιτευόμενοι σέ συναγωνισμό γιά τό ποιοί οἱ πιό ... «προοδευτικοί», μέ τὴν ψευδαίσθησι, βέβαια, τοῦ πιό «πολιτισμένου», ἀπό αὐτούς ὡς τώρα μύθους μακριά, ρουτίνα, καθείς καταλαβαίνει τί ὑπονοεῖται ἀπό αὐτό καί μέ αὐτό, πιό... «ἐλευθερωμένοι», «ἐλεύθεροι», «χαλαροί», «ἄνετοι».

● Πᾶμε καί στήν Ἐκκλησία Σου, Κύριε, καί τί νά πῶ; Διονυσιασμός περὶ Ὁρθοδοξίας καί Ὁρθόδοξης Ἑλλάδας στό κατακόρυφο, ὡς τὸν οὐρανό! Καί Μητροπόλεις, ὄχι λίγες, καί ὄχι λίγο ὀργανωμένες. Καί Μητροπολίτες στά ἀπαστράπτοντα αὐτοκρατορικά τους, ὀγδόντα τόσους κοντά, καί τελευταία σέ συναγωνισμό, μέ ἕνα, καί δύο, καί τρία, καί τέσσερα μεταπτυχιακά - διδακτορικά.

● Καί περίλαμπρες Μονές, ἀνδρικές καί γυναικείες καί σέ μέλη πολυάριθμες. Καί μέ ἐπιστῆμες οἱ καταφυγόντες ἢ ἀφιερωθέντες στήν «Ὁὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται,

ζωή, ἢ εὐλογημένους, ξέρει Ἐκεῖνος μόνο, πῶς πόσο καί γιατί!»!

● Καί τέλος θεολόγους, ὅπως ὁ γράφων, καί πολλούς πολὺ καλύτερους, καί πανεπιστημιακοὺς ἀρκετούς!

● Ἄλλά, Κύριε Κύριε, δέν ξέρω πῶς νά μιλήσω ἢ τί νά πῶ. Δέν ἄκουσα, δέν ἔμαθα, δέν εἶδα ἂν ἢ ποιοί ἢ ποιές ἀπό ὄλο αὐτό τὸν ὠραῖο δικό Σου κόσμος, βγήκε νά κάνει αὐτό πού ἔκανες, δείχνεις καί λές. Νά ἀναζητήσῃ αὐτά τά χαμένα Σου πρόβατα, ἐνδεχομένως, καί νά προλάβῃ αὐτό τό χαμό! Ὅλοι δοσμένοι στά ἐνεργήματα ἐννιά τῆς μάντρας, καί μέ πλησμονή τροφῆς πνευματικῆς μέχρι... σκασμοῦ!

● Ἴσως καί νά μὴν ξέρω, Κύριε, τί λέω... Ἄλλά κάνε κάτι, δέν πάει ἄλλο, μὴν ἀργεῖς!

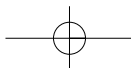
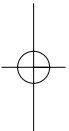
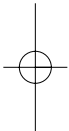
● Διαβάζω πού γράφει ὁ πρῶτος δικός Σου, ὅτι μπορεῖ «νά ὑπερεπερίσσευσῃ ἡ ἁμαρτία». Ἐσύ ξέρεις! Ἄλλά προσωπικά μπορῶ νά πιστεύω-ἐλπίζω ὅτι Ἐσύ!

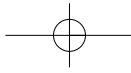
● Μόνο Ἐσύ μπορεῖ νά κάνεις κάτι τι! Γιατί Ἐσύ ὅλος ἡ «ὑπερπερισεύσασα χάρις», καί μόνο Ἐσύ ξέρεις πῶς καί πότε θά κάνεις τὴν παρέμβαση!

Βεβήλωσις Ἐσταυρωμένου

Τό Νότιο Λίβανο ἕνας ἀπό τοὺς ἀγρίους μουσουλμάνους πῆρε μίᾱ βαριοπούλα, ἀναποδογύρισε τὸν Ἐσταυρωμένο καί ἄρχισε νά τὸν κομματιάζῃ. Τό μυστήριο τῆς ἀγάπης ὄλο καί περισσότερο γίνεται βασανιστήριο τοῦ Θεοῦ Προσώπου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● Ὁ Χριστός δέν χρησιμοποίησε ποτέ βία. Ἀντίθετα πάνω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ ἔδειξε τὴν ὑπέρτατη Ἀγάπη στοὺς σταυρωτές Του. Ἡ πιό συγκλονιστικὴ προσευχή Του ὑπῆρξε ἐκεῖνη, μέ τὴν ὁποία παρακαλεῖ τὸν Οὐράνιο Πατέρα νά συγχωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς Του, τοὺς κακοποιούς Του, τοὺς βασανιστές Του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσιν» (Λουκ. κγ' 34).

• Στην απεικόνισι τῆς βεβηλώσεως τοῦ Ἐσταυρωμένου φαίνεται ὅλη ἡ βαρβαρότητα τῶν ἀθέων καὶ ἀσεβῶν στή μορφή τοῦ Ἀναμαρτήτου Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ κτηνώδεις ὑπάρξεις βγάζουν ἀπὸ μέσα τους ὅλα τὰ ἐγκληματικά στοιχεία κατὰ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης τοῦ Γλυκυτάτου Ἰησοῦ.

• Εἶναι μεγάλο τό κρίμα τῶν φανατικῶν ἀντιχριστῶν, σέ μία χώρα, ὅπως ὁ Λίβανος, ὅπου δύο καὶ πλέον ἑκατομμύρια εἶναι Ὁρθόδοξοι χριστιανοί. Ὁ Θεός νά γίνῃ ἔλεος καὶ σ' αὐτούς, ἀλλά καὶ σέ ὁμοδόξους μ' ἐμᾶς Λιβανέζους. Καὶ αὐτοὶ βασανίζονται καὶ ὁμόθησκοι τῶν βαρβάρων ἀσεβοῦν στό πῖο ἱερό Πρόσωπο, στόν Κύριο τῆς δόξης, στόν Ἰησοῦ Χριστό τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Μαφιόζοι καὶ ἀπατεῶνες

Τί θά γίνῃ μέ τούς μικροὺς καὶ μεγάλους ἀπατεῶνες; Τί θά γίνῃ μέ τούς κλέφτες τοῦ δημοσίου χρήματος; Τί θά γίνῃ μέ τούς πλαστογράφους; Τί θά γίνῃ μέ τό τεράστιο σχολεῖο τῆς ἀδι-

κίας, ἀτιμίας καὶ κλοπῆς, πού ὀνομάζεται ΟΠΕΚΕΠΕ; Τί θά γίνῃ μέ τούς κατά καιροὺς προέδρους τοῦ μεγαλοκαρχαρία, πού πλαστογραφοῦν ἐκτάσεις καὶ βοσκοτόπια; Τί θά γίνῃ μέ ὅλους ἐκείνους, πολιτικούς, πολιτευτές, καὶ ἀπαισίους ἀδίκους καὶ ἀτίμους;

• Τί θά γίνῃ μέ τίς πλαστογραφίες, πού μ' αὐτές καταφέρνουν οἱ πλούσιοι νά γίνωνται πλουσιώτεροι;

• Τί θά γίνῃ μέ ὅσους καταφέρνουν τὰ 100 πρόβατα νά τὰ παρουσιάσουν 8.000, καὶ τίς ἐκτάσεις βουνῶν στὰ νησιά νά τίς εἰκονίζουν ὡς ἀπέραντα στρέμματα καλλιέργειας ὄπωροκτηπυτικῶν;

• Τί θά γίνῃ μέ τούς πολιτικάντηδες, πού κυρία δουλειά τους εἶναι τὰ «ρουσφέτια» στό πελατολόγιό τους, δηλαδή, στοὺς φίλους τῶν πολιτικῶν τους γραφείων;

• Τί θά γίνῃ μέ ὅσους βουλευοῦνται καὶ βολευοῦνται καὶ ζητοῦν καὶ ἀπαιτοῦν καὶ κατορθώνουν νά τσεπώνουν ἐπιδόματα καὶ ἀνύπαρκτα δικαιώματα;

Καὶ τέλος, τί θά γίνῃ μέ τούς κλεπτομανεῖς, μέ τούς ἐμπόρους ναρκωτικῶν, μέ τούς πλαστογράφους, μέ τούς δικομανεῖς, μέ τούς μικροὺς καὶ μεγάλους ληστές;

• Τί θά γίνῃ καὶ μέ τούς πολιτικούς ὅλου τοῦ βουλευτικοῦ σώματος, πού παρουσιάζουν τεράστιες περιουσίες στό δικό του καθέναν «πόθεν ἔσχες;»..

• Πότε ἡ ἀδικία θά ἀφανιστῇ ἀπὸ τὸν τόπο μας; Πότε οἱ φτωχοὶ θά ἱκανοποιηθοῦν στίς στοιχειώδεις ἀνάγκες τους; Πότε καὶ μεῖς ὡς χριστιανοὶ θά παύσουμε νά κρύβουμε ἐν ὀνομάτι τῆς πλεονεξίας μας περισσεύματα καὶ κτήματα καὶ χρυσαφικά;

• Τί θά γίνῃ; Πότε ἐπὶ τέλους θ' ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας:

«Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας» (Λουκ. ιβ' 15).

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καὶ γιὰ τό 2026

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τό ἔτος 2026.

• Στό λογαριασμό:

**0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548**

• Στό λογαριασμό:

**123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865**

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 6936941857.

